

„Gek, dat Ru er niet is”, zei Phil, toen ze dien Zondag, een stralend-blaauwe Octoberdag, het rijtoertje naar Darthuizerberg maakten, wat al lang was afgesproken. „Met je drieën in een rijtuig is niks leuk”. Ma had voorgesteld, Hermien of Victor Talden mee te nemen, maar Greet had 't norsch afgeslagen, zeggend, dat „die lui” zoo vervelend waren. Ze liepen 's middags den mooien, nu herfstig rossen weg naar Nellensteyn, klommen op het dak en schreven er hun namen zooals 't behoort, maar een vage melancolie deed hun de buurt van de grafcombe weer verlaten en ze dwaalden rond, tot Ma een vriendin ontmoette, mevrouw Fels van der Sloot, waarmee zij de middag thee gingen gebruiken. Phil en Greet wandelden toen samen nog een eindje om, voor ze weer in het rijtuig stapten.

„Wat is 't hier saai”, vond Phil, „al net winter”.

„Och”, zei Greet.

„Wat een vreeselijk sterke odeur had Mevrouw Fels op 'r zakdoek, von je niet?”

„'k Weet 't niet”, zei Greet.

„Zeg, zullen we dat laantje 's ingaan, daar liggen zoveel blaren, dat is zoo leuk om op te schoppen”.

„Och, blijf nou maar hier”.

„Waarom? Hè, je bent net zoo saai als de heele boel hier. 'k Wou, dat Ru er maar was”.

Opeens zweeg Phil. Ze herinnerde zich, hoe Greet vroeger eens had gezegd, dat zij, Phil, verliefd was op Ru. Zou Greet 't nóg vinden? „Zeg, luister eens”. Phil stak haar arm door dien van Greet, om een gezellig praatje te hebben. Maar ruw schudde Greet haar arm los en zei: „Je hangt als een klis aan me, laat me toch met rust”.

Zoo boos klonk Greet's stem dat Phil een kleur van schrik kreeg. Nog even bleef ze doorloopen, dan — met een ruk — draaide ze zich om en ging terug.

Ze had nog geen twee stappen gedaan of Greet was bij haar en legde haar arm om Phil's schouertjes. „Wees maar niet boos, ik heb zoo 't land”, klonk 't.

Phil schaamde zich, dat Greet haar vroeg niet boos te zijn. „Ik heb óók 't land, hoor!” troostte ze, „maar Ru zal wel gauw beter zijn”.

„Och kind, dáarom niet”.

Toen ze 's avonds thuis waren, ging Greet vroeg naar bed. „Ze had slaap”. Maar Phil hoorde hoe Greet nog laat op was en in haar schrijftafel rommelde.

Phil kreeg een nul voor haar repetitie. „'t Slechtste werk van de heele klas”, zei de leeraar. Toen schreef Phil 's avonds een brief aan Ru, dat hij met of zonder influenza, haar toch asjeblijf met haar werk moest komen helpen, want dat ze „niets als nullen” kreeg en 't thuis zoo saai was en Greet uit 'r humeur.

Den volgenden dag kreeg ze een brief van Ru terug. Verbeel je, een brief van Ru voor haar. Hij stond op den schoorsteen toen ze om 4 uur thuis kwam.

„Lieve Flip”, schreef hij, „daar ik mét influenza niet durf, kom ik morgen zónder. We zullen allemaal staarten aan die nullen laten plakken en de heele santekraam zal Flippie in haar eer herstellen. Je moet Greet vertellen, dat ik me erg beroerd heb gevoeld, maar nu beterende ben. Dag Flip, je ridder snelt je binnenkort te hulp, hoor! Ru!

Toen Phil vol trots 't briefje aan Greet liet lezen zag ze, dat Greet een rooie kleur kreeg. „Leuk zeg, hij komt morgen weer”. Phil kneep haar zuster van plezier. „Vin je 't niet leuk? En wat is hij gauw beter hè? Zeg, v i n je 't niet leuk?”

„O, eh... 't gaat nogal, heel gewoon”, zei Greet abstract.

Den volgenden middag kwam Greet heel laat uit college terug. Er was al opgedaan, en Ma zei iets van „koude soep”. Maar Greet zei niets terug en verslikte zich in haar glas water, zoodat ze aldoor aan 't hoesten bleef met tranen in 'r oogen en rooie wangen.

„Ru komt vanavond weer”, bedacht Phil